

BAZNĪCAS GADS

svētki, iestādījumi, norises

R. V.

RĪGA, GA

1976/77

Satura rādītājs

Ievads	lapp. 1
<u>Ziemassvētku laiks</u>	2
Adventa laiks	2
Ziemassvētki	2
Jaunsgads	3
Zvaigznes diena	3
<u>Lieldienu laiks</u>	4
Ciešanu piemīņas laiks	4
Lielā Lūdzamā diena	4
Pūpolu svētdiena	5
Zaļā Ceturtdiena	5
Lielā Piektdiena	5
Klusā Sestdiena	5
Augšamcelšanās svētki	5
<u>Gavīļu laiks</u>	6
Baltā svētdiena	5
Dedessbraukšanas diena	6
<u>Vasarāvētku posms</u>	6
Svētā Gara svētki	7
Svētās Trīsvienības svētki	7
<u>Bezsvētku pusgads</u>	7
Reformācijas diena	7
Plauņas svētki	7
Miruso piemīņas diena	7
Kapu svētki	7
Jāņa Kristītāja diena	8
<u>Kristība</u>	9
Piesaugušo kristīšana	11
<u>Konfirmācija</u>	11
<u>Laulība</u>	12
<u>Pelnu diena un gavenis</u>	13
<u>Kristīgā apbedīšana</u>	15

16,1-4. Nu pušķo savu sirdi, tu draudze kristīga
693,1-4. nu, Kristus draudze, līgsmojies, jauns baznīcgads
ir iesācies
125,4-5. Tavs vārds, ak Jēzu, lai jel pilda pavīsam manu
dvēseli
47,1. Dievs, palīdz jaunu gadu sākt

Ps. 42. Kā briedis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele
brēc, ak Dievs, pēc tevis /.../ Ko tu bēdāies,
mana dvēsele, un esi tik nemierīga manī? cerē
uz Dievu, jo es vīpam vēl pateikšu, ka vīpš ma-
nam vaigam par pestīšanu un mans Dievs.

Acta 20,6-7. Mēs aizbraucām pēc neraudzētās maizes die-
nas no Filipiem un nonācām piecās dienās
pie vīpiem Troadē, kur mēs palikām septi-
pas dienas. Pirmajā nedēļas dienā, kad mēs
bijām sanākuši maizi lauzt, Pāvils, gribē-
dams nākošajā dienā doties ceļā, runāja uz
tiem, un vīpa runa ieilga līdz pusnaktij.

1. Kor. 16. Bet attiecībā uz vācamajām dāvanām svētajō la-
bā darait tā, kā es noteicis Galatijas drau-
dzēm. Ikatrā pirmajā nedēļas dienā lai ikviens
oik bijis iespējams atlicināt, tur gatavībā, ka
dāvanas nav jālasa tik tad, kad es nāksu. Bet
kad es nāksu, tad sūtīšu jūsu izvēlētos ar vēs-
tulēm nonest jūsu mīlestības dāvanas uz Jeruza-
lemi.

Šis divas Svēto Rakstu vietas lai būtu par mazu pieturu domu gā-
jienam par kristīgās baznīcas gadu, vīpa svētku dienām un laikiem.
Mēs ar pirmo Adventa svētdienu esam iegājuši jaunajā baznīcas ga-
dā, kas turpinās līdz mīrušo piemīpes dienai.

Kas tas ir - baznīcas gads, ko nozīmē tā satura, tās dienas? -
Gadu skaitīšana ir pazīstama no seniem laikiem, izejot no dažādiem
punktiem. Bet - baznīcas gads? - Mēs drīkām saukt par baznīcas gadu
jebkuru kalendāra gadu, pat kalendārā, kur nav atzīmēta neviena
kristīgo svētku diena - arī tas ir b a z n ī c a s g a d s; ir ie-
spiesta 19:1, tas ir sākts ar Kristus piedzimšanu. Tas atgādina,
ka stāvam laimētā, kas sācies ar Jēzus Kristus piedzimšanu. "Mūsu
ēra", "mūsu laika skaitīšana" - tā tikšām ir mūsu laika skaitīšana
(no Kristus).

Baznīcas gads sākas kādu mēnesi pirms Jaunā gada sākuma. Tas sā-
kas ar pirmo Adventu. Kā ir tapis šis apzīmējums? - Tas ieviesies ne
tik pārāk sen - kādā 16. gadsimtā. Bet kristīgo laika skaitīšana,
kristīgo svētku atzīmēšana sākas daudz agrāk.

Sākotnēji bija pazīstama baznīcas nedēļa, kas atšķīrās no jūdu
nedēļas (kas atzīmē pasaules radīšanu un dusas dienu). Kristīgā
draudze jau ļoti drīz no tā atšķīrās - patiesībā jau pirmajā Liel-
dienu dienā.

Varmācību - Jēzus krustā sišanu - ļoti steidzināja, lai tā ne-
iekristu sabāta dienā. Šai dienā sievas bija klusas pēc bauslības,
un pirmajā nedēļas dienā vīpas dodas pie kapa, lai Vīpu vēl apkoptu.
Bet Vīpš ir jau augšamočlis. Firmatnējais apmulsums pārvēršas lielā
priekā un gavilē. Pirmajā nedēļas dienā mācekļi sapulcējās maizi

lauzt - lielajā svētku dienā. Jūdu sestdiena (?) - tā saukta septītā diena - ir viena diena septiņu vidū, kas ir iezīmēta kā Dieva dusas diena - jo tad vēl nebija kalendāra. Jūdu nedēļas pirmajā dienā notika Jēzus augšāmcelšanās - tā ir skaidri iezīmēta kalendārā. Šī diena svarīguma ziņā ir līdzvērtīga pasaules radīšanai. Miesīgais vecais cilvēks ir piecēlies līdz Kristus - driekstam teikt, ka ar Kristus augšāmcelšanos pasaule ir par jaunu radīta. - Apustulis arī ir norādījis, lai pirmajā nedēļas dienā katrs atnes savas ēšanas, jo tad draudze sapulcējas dievkalpojumā, šinī svētku dienā.

Jūdi gavēja otrdien un ceturtdien, kristīgie - piektdienā, kas ar savu nosaukumu tiem atgādināja Kristus ciešanas.

Baznīcas gads sāka veidoties daudz neuzkrītošāk. Bet šī gada elementi sastopami jau senajā draudzē. Tad tas sākās ar Lieldienu notikuma pieminēšanu, un svinēšanu. Lieldienu svētku diena ir pirmā svētdiena pēc pirmā pilnā mēneša pēc pavasara griežiem.

Lieldienas ir pirmie atzīmētie svētki, naktī uz Lieldienām notika jauno draudzes locekļu kristīšana. Tad tie nāca savās baltajās drānēs vēl vienu nedēļu - līdz Baltajai svētdienai. Laika pirms Lieldienām tika atzīmēti lielā nopietnībā.

Kristus piedzimšanas svētki ir tapuši kādā 3. gadsimtā un ir noenkurēti pie 25. decembra. Kādēļ tieši 25. decembris - nav īsti skaidrs. Varbūt tādēļ, ka tas iekrita tumšākajā laikā. Bet ja mēs arī nezinātu mūsu Pestītāja piedzimšanas laiku, mums nekas nevar būt pretī pieminēt Vīpa piedzimšanu, Vīpa nākšanu pasaulē, un tas notiek tad, kad tumsa ir sabiezējusi visbiezāk un laika pagriežas uz gaismas pusi.

- Šie svētki ir kļuvuši par ievērojamiem svētkiem, ka bērnu, kā ģimenes, kā apdāvināšanās svētki.

Līdz ar to, kad tapa Pestītāja piedzimšanas svētki, tapa arī sagatavošanās laiks - adventa laiks, četras sagatavošanās svētdienas uz Vīpa nākšanu. Adventa laikam ir vairākas nopietnas nozīmes.

1. Mēs vēlējam apceram Pestītāja nākšanu pasaulē, ilgošanos un pravietojumus, ar ko Vīps ir gaidīts un sludināts. Katrs introīts iezīmējas ar šo gaidīšanu, ar pravietojumiem un ar prieku par šo atnākšanu. Mana dvēsele ilgojas, Kungs, pēc Tevis. Mans Dievs, uz Tevi es ceru. Dari man zināmus savus ceļus, māci man savas tekas. Priecājies, ļoti, Ciēnas meita, jo nāk tavs Kēniņš, kas ir tavs Pestītājs.

Šī ilgošanās, šī gaidīšana ved mūs cauri adventa svētdienām, un apsolījums: priecājies ļoti, tavs Kēniņš nāk. Mēs vēlējam izstaigājam ceļu no Vecās uz Jauno Derību.

2. Adventa atgādināšana, ka mēs stāvam vēl Vīpa otrās nākšanas priekšā. Jo Vīps ir solījis, ka Viņš nāks savā godībā - ne vairs pazemībā. Mēs vēlējam akatu arī uz Vīpa māti, uz apsolījumiem, kas tai doti, uz vīpas pazemību un paklausību.

Tas ir nopietns laiks - tā krāsa ir violetais.

Adventa laiks ievada svētku puagadu.

Ziemassvētku laikā ietilpst adventa laiks, Ziemassvētki un pēdzimassvētku vai Atgādināšanas laiks.

1. Adventā: Tas Kungs nāk, Mat. 21, 4-5.

2. Adventā: Tas Kungs nāk savā tiesā, Lūk. 21, 27.

3. Adventā: Jāpa Kristītāja jautājums: vai tu tas esi, vai mums būs citu gaidīt?

4. Adventā: Jēna līdība līcība: tas, kas nāk pēc manis, es neesmu cienīgs atrastīt kurpju sīkenas.

Ziemassvētku vakars, nomodā palikšana un svētku dienas gaidīšana (Sevišķi katoli baznīcā)

1. Ziemassvētku dienā katoli lasa introitus: šovakar jums būs atsit, ka ta Kungs ir atnācis, un rit jūa redzēsiet Vīpa godību. Lāsojiet, debesis, no augšienes...

Ziemassvētku vakars saistās ar pašu notikumu, un pirmajos svētkos tiek apcerēts, ka Vārda ir tapis miesa un dzīvo mūsu starpā. Otrā Ziemassvētku diena - 26.decembris - iezīmējas kā ganu vēsts: Betlēmas gani, kas griežas atpakaļ un vēstī par to brīnišķo, kas ir noticis. 26.decembris ir arī no seniem laikiem pirmā mēneša Stefāna piemiņas diena (Acta 6,8-15).

Svētdienu pēc Ziemassvētkiem atzīmē Simeāna un Annas piemiņai, kas gaidīdami Dieva pestīšanu un redzēdami, ka Jēzus bērniņu ienes templī, sāka slavinājuma vārdus: lai nu Tavs kaļps aiziet mierā... Tas, kas ir ieraudzījis Kristu, var aiziet mierā, nekas lielāks par to vairs nevar būt.

Jaungada - tiek pieminēta Pestītāja nešana templī un vārda došana. Bet to aizsedz ar jaungada sagaidīšanu...

Vecā gada noslēgums - stabili piemināma diena, Silvestrs (kāda Romas pāvesta vārds). Vecā gada noslēgums kristīgai draudzei ieguvis nopietnu raksturu. Savelkam kopā to, kas ir bijis: tiklab pateicībā, kā nožēlā, kā apcerē, ka visas dienas palet. Noslēdzot šo gadu, nezinām, vai vairs noslēgsim nākošo. Ps.90,9-10: Jo visas mūsu dienas aiziet caur tavu dūmību; mēs pavadām savus gadus kā pasaku. Mūsu dzīvības laiki stāv septiņdesmit gadus, vai, ja kas ļoti stiprs, astoņdesmit gadus, un vīpas labums ir grūtums un bēdas; jo tā aiziet ātri un mēs skrienam nost.

Jaunais gads, kas sākas pasaules kalendārā, arvien nes Jēzus vārdu, jo no Vīpa ir sākti gadi skaitīt: in nomine Domini. Mēs katrs stājamies nezināmā priekšā, bet stāvam Pestītāja patvērumā.

Svētdienu pēc Jaungada apcerē bēgšanu uz Ēģipti - tas saistās jau ar Pestītāja pirmajām ciešanām.

Zvaigznes diena - Atpildēšanas diena - Treju Kungu diena - Treju ķēniņu diena 6.janvāris iezīmē zvaigzni, kas bija atpildējies Austrumu zemē un gudrie vīri, to ievērojot, bija nākuši, lai pielūgtu jauno ķēniņu. Tā ir Pestītāja zīpas došana visai pasaulei. Gaismā ir atpildējies, zvaigzne ir atpildējies, un kas māk ielūkoties zīmēs, ko Dievs iedēdz, to Vīpa zīmes noved pie Dieva brīnuma un godības. - Meklēšanas sākums ir tīri cilvēcis - vīpi meklē jauno pasaules ķēniņu Jerusaleme, bet Vīpa atrodas pavisam nēcila vietā. Kas ir bijuši šie vīri - un vai vīpi bija trīs - Evangelijā to skaitu nesaka. Vai vīpi bija ķēniņi vai zinātnieki - zvaigzņu pētnieki. Svarīgākais ir tas, ka Dievs ir devis zīmi, un tādā zīmī, ko redz pat tie, kas nav dzirdējuši Vīpa apsoliņumus. Ja vīpu skats ir asināts un skaidrots, vīpi saprot un saskata šo zīmi.

Šī diena tiek atzīmēta arī kā Misijas diena.

Svētdienu pēc Atpildēšanas dienas (Epiphania Domini - kur atpildējies Dieva žēlastība) - var būt viena līdz sešas. Tā ir arī kavēšanās pie notikuma:

1. Jēzus 12.gadu vecs.
2. Pirmais Jēzus brīnumdarbs - kāzas Kēnē.
3. Spītālīgā dziedināšana, Romas kapteiņa kalpa dziedināšana.
4. Jūras vētras apstākšana.
5. Līdzība par kviešiem un nezālēm.
6. Kristus apskaidrošana.

Ar to varētu noslēgt Ziemassvētku laiku.

Nākošais ir Lieldienu laiks, ciešanu piemiņa un augšamcelšanās. Ziemassvētku pirmajā dienā altāris ir balts, arī Atpildēšanas dienā, pārējās - zaļš (cerības, augstās dzīvības spēki). Baltā vietā var būt arī sudrabs vai zelts.

Bēdzēns gads pats par sevi ir kā svētku laiks. Notikumi, kas uz mums ir runājuši savā laikā, runā atkal par jaunu uz mums. Tas iekārtots laiks sataisa mūs uz to, lai šo vēsti sapemtu, lai šis lietas dziļāk iesakņotos.

8,1-3. Kungs Jēzu, debess auseklīt, tu bēdās nāc mūs apraudzīt
693,1-4. Nu, Kristus draudze, līgmojies, jauns baznīcāds ir iesācies
491,2. Dodi saviem vārdiem kājas, ka tie tecīpus var iet
522,1-2. Tēv, Kristu, savas draudzes ganam mēs augstu godu šodien atnesam
170,1-4. Jau vakars klāt, ak apstājies! Kungs Jēzu, vai tu secen ies'?

Psalms 122. Es priedzējos ar tiem, kas uz mani saka: iesim
tā Kunga namā...

Kolos. 2,16-20. Tāpēc lai nevienš jūs netiesā ēdienu un dzē-
rienu dēļ, vai sakārā ar svētkiem, jauno mē-
nesi vai sabatu. Šīs lietas ir nākamo lietu
ēna, bet viņu būtība ir Kristus. /.../ Ja nu
jūs ar Kristu esat nomiruši pasaules pirm-
spēkiem, ko tad jūs, it kā vēl dzīvodami pa-
saulē, uzpematies priekšrakstu jūgu, cilvēku
bāušus un mācības.

Visas šīs lietas, ko mēs kā nosacītus gājienus staigājam līdz
Pestītāja dzīves notikumiem - tās tikai norāda uz būtisko. Ne vis
svētki paši - lai pati svinēšana neatraujas no svētku būtiskā sakara.
Tā svētku vadīšana savā cilvēciskajā veidā aizsedz lietu būtību. Lai
atpuls nenoved mūs uz citiem ceļiem, lai svētkus neiztukšotu tikai
līdz cilvēcīgai līgmībai. Bet turot svētkus, tie runā uz mums savu
valodu, ja Pestītāja darbs pie mums ar to apliecinās.

L i e l d i e n u loks, cikls - svētki, kas sakopoti ap mūsu Pes-
tītāja augšamcelšanos. Lieldienas ir pirmie īstie lielie svētki, vi-
sas rosmes īstais viduspunkts.

Katra mācekļu sapulcēšanās notika augšamcelšanās atblāzmā. Sanāk-
šana notika pirmajā nedēļas dienā - ne jūdu sabatā, dusas dienā.
Svētdiena pati par sevi ir šī lielā notikuma atgādinājums un atkā-
tojums. Tam līdzī piemināmi notikumi pirms un pēc tam - ciešanu laiks
un debessbraukšana.

Pirmā daļa ir dziļas nopietnības un skumju laiks, laiks pēc Liel-
dienām - gaviļu laiks.

Kristus ciešanu pieminas laiks sākas jau 9 nedēļas pirms pašas
Lieldienu dienas. Kad ir nobeidzies Atspīdēšanas laiks, 9. svētdiena
pirms Lieldienām ir 70. diena pirms Lieldienām. Tā ir tikai pir-
mais norādījums uz notikumiem, kas sekos.

9. svētdiena pirms Lieldienām: Ps. 18, 5-7. Nāves saites ap mani
tinās /.../ Ellos saites mani apņēma, un nāves valgi mani pārvarēja.
Savās bēdās es piesaucu to Kungu /.../ un mana brāķšana viņa priekšā
nāca viņa ausīs.

8. svētdiena - ekurge - no Ps. 44, 24. Uzmoties, Kungs, kāpēc tu
guli? Mosties, neatstum mūšīgi.

7. svētdiena - Esi man par patvērumu, kur es varu tverties.

6. svētdiena - pirmā gavēņa svētdiena. Ps. 91, 15. Viņš mani piesauc,
un es viņu paklausīšu. Es viņam klāt esmu bēdās, es viņu gribu izraut
un viņu pagodināt. - tas ir kā virsraksts par īsto ciešanu laiku
iesākumu.

Trešdienā pēc šīs svētdienas mums ir liela svētku diena -
Lielā Lūdžamā diena. - Nebūtu gluži pareizi, ka tā ir kāda lūgšanu
diena - patiesībā to vajadzētu saukt par grēku nožēlošanas dienu.
To arī norāda introīts: Kungs, mēs esam grēkājuši un bezdievību
darijuši... Tāpēc Tu mūs neesi saudzējis, Tava roka smagi gul uz
mums... Jā, tā patiesi ir lūgšanas diena, bet īpaši nozīmī - jo
grēku nožēla arī ir lūgšana. Šī diena draudzi grib ievadīt līdzī
ciešanai Kristus ciešanām, līdzī sagatavošanās uz viņa upuri, līdzī

sagatavošanās uz to, ka nāk Vīpa godība - augšamcelšanās. - Jau sakot ar 7. svētdienu pirms Lieldienām (Esi man par patvērumu...) introiti beidzas ar atgādinājumu: godība gul' uz Vīpa, caur ko mums miera nāk, un caur Vīpa brūcēm mēs esam dziedināti.

5. svētdiena - reminiscere - Ps. 25, 6: Pieņini, Kungs, savu apžēlošanu un savu žēlastību, kas no mūžības.

4. svētdiena oculi mei semper... Ps. 25, 15: Manas acis vienmēr raugās uz te Kungu, jo viņš izvilks manu kāju no tikla.

3. svētdiena Laetare, Jerusalem - Jes. 54 ...Kungs, Tu esi sacījis: priecājies par Jerusalemi...

2. svētdiena iudica - Ps. 43, 1 Tiesā mani, Dievs, un iztiesā manu tiesu pret nesvētiem laudīm, izglāb mani no viltīgiem un netaisniem.

1. svētdiena pirms Lieldienām - mūsu tautā saukta par Pēpolu svētdienu, daudzās citās tautās - Palma svētdiena, atceroties notikumu, kad mūsu Kungs un Pestītājs ieiet Jerusaleme un to sagaida ar palmu zariem. Mat. 21, 9 Bet laudis, kas gāja viņam priekšā un no pakajas, kļiedza un saucā: Ozianna Dāvida dēlam, slavēts, kas nāk tā Kunga vārdā! Ozianna visaugstākās debesīs! - Tas ir liels prieks un gaviļu brīdis, kā Viņš top sapemts, bet tas iezīmē

Kluso (ciešanu) nedēļu:

Ar Zaļo ceturtdienu sākas pēdējais ciešanu laika posms. Grūti pateikt, kādēļ - Zaļā ceturtdiena. Ista rakururs nav saistīts ne ar ko zaļu. Tā Kunga mielasts, tā ir svētā Vakarēdiena diena, šī sakramenta iestādījumu atceroties notiek dievkalpojums. Ps. 42. Kā brīdis brēc pēc ūdens upēm, tā mana dvēsele brēc, ak Dievs, pēc tevis. - Kādēļ šie psalma vārdi likti par virsrakstu šai dienai? - Manai dvēselei slāpēt pēc Dieva, pēc dzīvā Dieva. - Tā tad var būt arī kas tāds, kas slāpjas aiz Dieva, bet nemaz Dievs nav. Tas saistīts ar Dieva meklēšanu. Šis sauciens ir katras dvēseles nopietnā ilgošanās, kamēr tā saskaras ar Kristu, kas vienīgais var dot saskari ar dzīvo Dievu.

Ar Zaļo ceturtdienu ieejam ciešanu laika viedzilākajā nopietnībā.

Lielā Piektdiena (angļiem - Labā Piektdiena, citā uzlūkojumā - s slepkavu diena, visas nekaitības kāpinājums līdz nokaušanai) - ir nākošā diena. Tas ir baismīgais un drūmais, kas pavada šo dienu. Bet kristīgai draudzei tā ir arī Dieva žēlastības piepildījuma diena: beidzamie Pestītāja vārdi: tas ir piepildīts. Salīdzinātiem būt ar Dievu - tas ir noticis ar šo vienu upuri. Šis nāves upuris ir piepildījums - Pestītājs ir piepildījis savu uzdevumu, bet ir piepildītas arī dvēseles lielākās slāpes, ka mēs tiekam pestīti ar Vīpa ciešanām. Introits: apžēlojies par mums... vai kādas sāpes ir tādas, kā Tavas sāpes... redzi, Dieva jērs, kas nes pasaules grēkus.

Lielajai Piektdienai seko sestdiena, kuru svin pareizticīgo un katoļu baznīca - Klusa sestdiena (arī Lielā sestdiena). Tā noslēdzas ar gandrīz nopārtrauktām dievkalpojuma svinībām, kas ilgst Lieldienu naktij cauri un purnakti iegūst gaviļu un prieka raksturu.

- Evangeliskā baznīca nav uzvērusi piesaistīšanu pie stundas. Mēs arī to nezīnām. Mūsu draudzes Pestītāja augšamcelšanās prieku sāk agrajā rītā, piekļaujoties Evāģelija norādījumiem, ka pirmās dienas agrā rītā sīvas gāja pie kapa, bet atrada kapu tukšu, engelis vēstīja Kristus augšamcelšanos. - Agro rīta dievkalpojumu - lielo svētku dievkalpojumu - Evangeliskā draudze svin.

Senajā kristīgajā draudzē vēl bija parasts, ka nakts uz Lieldienām bija arī kristību nakts tiem, kas bija sagatavoti sapemt svēto kristību un līdz ar to bija iekļauti augšamcelšanās priekā. Baltās kristību drāmas tie paturēja vēl visu nākošo nedēļu, tāpēc nākošā svētdiena -

Baltā svētdiena: Pēt. v. 1, 2, 2: Kārojiet kā patlaban piedzimuši bērni pēc garīgā tīrā piena, ka jūs ar to augat un topat izglābti. Dominica in albi - svētdiena baltajos tērpos.

Psalms 46. Dievs ir mūsu patvērums un stiprums, Isti varens palīgs bēdu laikā. Tādēļ nebijamies, lai arī zeme pazūd, un kalni pašā Jūras vidū nogrimst, lai viņas ūdeņi kauc un no viņas greznošanās kalni dreb. /.../ Tas Kungs Gebaot ir ar mums, Jēkaba Dievs ir mūsu augstais patvērums.

Tit. 3,4-8. Bet kad mūsu glābēja Dieva laipnība un mīlestība uz cilvēkiem atspīdēja, Viņš mūs izglāba, no vis taiesības darbu dēļ, ko mēs būtu darijuši, bet pēc savas apžēlošanās, ar mazgāšanu atdzimšanā un atjaunošanos Svētajā Garā, ko viņš bagātīgi pār mums izlējis caur Jēzu, Kristu, mūsu Pestītāju, lai Vīpa žēlastībā taisnoti, mēs būtu cerētās mūžīgās dzīvības mantinieki. Šis vārds ir paties, un es gribu, lai tu par šīm lietām stipri stāvi, ka tie, kas Dievam tic, cenšas veikt labus darbus. Tas cilvēkiem ir labi un vajadzīgi.

Baznīcas gads ar savu sakārtojumu vēlreiz atgādina visas tās lietas, kas mums ir svarīgas un nozīmīgas, galvenokārt par Pestītāja nākšanu pasaulē, dzīvi, ciešanām, augšamcelšanos, Svētā Gara darbību vēl pēc tam.

Augšamcelšanās bija pirmie Istie kristiešu svētki. Sākumā katrreiz, kopā sanākot, pieminēja Kristus augšamcelšanos. Piemēram, krievu valodā svētdienas vārds - augšamcelšanās.

No Lieldienām līdz Debesbraukšanas dienai - 40 dienas - ir tā saucamais gavīļu laiks, Lieldienu laiks. To atzīmē draudzes, izpaūžot savu prieku, piem., parīsticīgi šīs 40 dienas nemetas ceļos, bet priecīgi stāv Dieva priekšā.

1. svētdiena pēc Lieldienām (nelēga nosaukums - atsvēte, tas nav tā kā māju svinību kopsavilkums) - Baltā svētdiena, vēl joprojām it kā Lieldienu diena. Pirmajā draudzē Lieldienu naktī jaunkristītie nāca visu šo nedēļu baltajās kristību drūnās. Ar Kristu esam līdzī augšamcēlušies, ka jauna radījums, kā jaunie dzimušie, kas kāro pēc garīgā tīrā piena 1. Pēt. 2).

2. svētdiena - Labā Gana svētdiena, vai tā Kunga žēlsirdība; Psalms 33,18. Redzi, tā Kunga acs uzlūko tos, kas Viņu bīstas, kas cerē uz Viņu žēlastību.

3. svētdiena. Jubilate Deo omnis terra (Ps. 66 Gavilējiet Dievam, visa zeme! Dziedait Viņa vārda godībai, teiciet Viņa godu.)

4. svētdiena Cantate Domino cantica nova (Ps. 98 Dziedait tam Kungam jaunu dziesmu, jo Viņš dara brīnumus.)

5. svētdiena Rogate - lūgšanas svētdiena (Jes. 48)

Pēc 40 dienām ceturtdien - Debesbraukšanas diena (Aot. 1,1: Galiliejā, ko jūs stāvat, skatīdamies uz debesīm? Šis Jēzus, kas uzpēta prom no jums debesīs, tāpat nāks, kā jūs viņu esat redzējuši debesīs aizejam).

Ar to beidzas Lieldienu posms - mēs iejam Vasarsvētku posmā. Vasarsvētku nosaukums nēko neizsaka no šo svētku būtības, kas īstenībā ir Svētā Gara izliešanas piemērs. - Vēl starpā bija

6. svētdiena Exaudi Domine vocem meam (Ps. 28,2 Klausī manas sirds lūgšanas balsi, kad uz tevi kļiedzu, kad savas rokas paceļu pret tava nama vissvēto vietu.)

- Saukšana, lūgšana pēc Svētā Gara

žēlastības un dāvanām.

Svētā Gara svētku pirmajā dienē draudze pieminā, ka Pēteritājs pēc sava apsolījuma sūtījis pār draudzēm Svēto Garu. Pirmo reiz apulcējas kristīgā draudze. Pētera spēcīgās, aizrautīgās liecības dēļ par Kristu vairāki tūkstoši likās kristīties Jēzus vārdā.

Vasarsvētki - kristīgās draudzes redzamā apulcēšanas diena. Bet Dieva draudze, cilvēku sadraudzība ar Vīpu ir tur, godībā, kur Dieva tas Kungs ir ar saviem debesu pulkiem, kur tiek piepulcināti tie, kas ieiet godībā. Ar to, ka Pēteritājs cilvēka ieskaitē ir pasludinājis Dieva valstību, tā ir tapusi pasaules vidū redzama, it kā nokāpusi no augstības un aplicinājusi savu klātbūtni zemes virsū: līdz ar engeliem un debesu pulkiem slavējam Tava godību. - Te pie atāra mēkdamī esam uz debesu valstības slietāps. - Tā Vasarsvētki ir Svētā Gara darbības izpaudums, Svētais Gars ir nācis uzcelt savu mājokli mūsu vidū.

Nākošā svētku diena pēc Svētā Gara svētkiem ir Svētās Trīsvienības svētku diena, kur kristīgā draudze piemin Dieva trojādo izpausmi vienību. Te neatzīmē nekādu notikumu piemipi. Tā ir pieņemta, lai sapņam kopā visu ticības aplicību (Jāņa ev. 3,16-21, Rom. 11). Šie svētki ienākuši desmitā gadsimtā. Dominica aurea - zelta svētdiena, tā saukta agrāk, XIV gadsimtā.

Tālk nāk bezsvētku pusgada - te svētdienas skaita pēc svētās Trīsvienības. Svētdienas skaita nenoteikts, atkarībā no tā, kad bija Lieldienas (visaugstākais 27 svētdienas). Te apskata, piemēram Lieldiņas.

Sajā laikā iekrīt daļas pieņemtas svētku dienas, kas saistās ar kristīgās draudzes dzīvi.

Ar namsinīgu datumu 31.oktobrī - Reformācijas svētku diena, kad Mārtiņš Luters bija pieņēmis 95 teču teiksmas diskusijai par grūtu atļaišām. Tā nav evangeliski-luteriskās baznīcas dibināšanas diena. Tā ir pati kristīgā baznīca nē apustuļu dienām pakot, tikai tā ir atbradusi par vajadzīgu atbradīt lietas, kas kavējušas mums tuvoties pie Pēteritājs. Bet evangeliski-luteriskā baznīca nav dibināta.

Pēc apustuļa Pavila Mārtiņš Luters ir bijis apustuļiem līdzīga pravietiska personība, pasludināja skaidru Evangelija pasludināšanu (tā teicis kāds katoļis, kas vēlāk aizgājis no katoļiem).

Sai laikā iekrīt vēl Plaujas svētki - 1. vai 2. oktobra mēneša svētdienā. Tas ir tapis laikos, kad visas cilvēku vairums dzīvoja laukos, un pēc pabeigtās plaujas tika svētīti plaujas svētki - pateicības nozīmē: esam savākuši to, ko Dieva roka devusi mūsu miesas uzturēšanai. Te parādās Dieva gādība par laicīgajām cilvēka vajadzībām. - Amerikas Savienotajās Valstīs ir 4 pateicības pieminēšanas dienas. Agrāk, kad tautas dzīvoja dievbijīgu dzīvi, pēc nelaiņām - karēm, epidēmijām, stihiskām nelaiņām - tika svinētas pateicības dienas. Piem., Insbrukā "Pestsūle" - celts, kad pārciesta liela mēra epidēmija - pateicībā, ka visi nav aizgājuši bojā. - Kad Tava roka atdarās, Tu pabaro ar labprātīgu garu.

Beidzamā stāva svētdienas baznīcas gadā ir Mirušo pieminēšanas diena, valdīta mūžības lietām. Nosaukums atsedz tikai vienu daļu no šīs dienas rakstura. Mēs pieminam savu nioību un to, ka atāvam nūves priekšā, apceram nūves varenību un to, ka Dievs mūs ir izrāvis no nūves savā Mēlatībā. - Tā Kunga Mēlatība paliek mūžīgi pie tiem, kas Vīpu bīstas.

Ir tapis īpašs ieradums kapestās - Kapu svētki Tiem vēl nav 100 gadu mūsu dzintēnē, tie ir īpatī latviešu tautas svētki. 1360.gados gados ar lielu savāppjumu svinēja misionu (misijas) svētkus - brīvā dabā pulcējās ļaudis stundām ilgi (Naikene u.c., sevišķi Vidzemē).

Šīs sanāksmes tika izdzēstas, un tad sāka tapt kapu svētki (it kā to esot sācis Andrievs Niedra). Vietalvā tas bija sevišķi izteikts, brauca no visām malām. Notika dievkalpojums, un pēc tam pie ratiem notika pacienāšanās, radi ar radiem, pazīstamiem sanāca kopā. Uzaiņinājums - pienāc pie ratiem - bija izlīgums, ja bija bijuši kādi naidi. - Tā patiesībā ir dziļi nopietna un pamatota doma: tanī vietā, kur būs jāspgulstas, notiek izlīgšana.

Vēl var būt svētku dienas, veltītas valsts dzīves notikumiem, skolu svētki, bērnu svētki, jaunatnes svētki - lai Dieva Mīlātību piesauktu un pateiktos.

Var būt svētki - svinības, saistītas ar draudzes dzīvi: atceres, darbinieku ievēšana amatā. Tās ir mainīgas un gadījuma svinības.

220,1-2. Ieprieciniet, ieprieciniet manus ļaudis, saka Dievs
118,1-3. Uz Dieva klintīm augsti celta stāvē Kristus draudzes
svētā pils

353,4-5. Tik Tavā vārdā strādāt mums savu darbu būs
694,1-4. Rīta zvaigzne, nakts kad zūd

Psalm 46. Dievs ir mūsu patvēruma un stiprums, Isti varens palīgs būdu laikā. // Māciet un raugait tā Kunga darbus, kas postīšanu sūta virs zemes, kas karim liek mitēties pa visu pasauli // Mestājiēties un atzīstiet, ka es esmu Dievs. Es būšu paaugstināts starp pagāniem. Es būšu paaugstināts zemes virsū.

Mateja ev. 3,1-3. Tanīs dienās uzstājās Jānis Kristītājs un sludināja Judejas tuknesī: atgriežaties no grēkiem, jo debesu valstība ir tuvu klāt pienākusi. Jo šis ir tas, par kuru praviētis Jesaija runājis: Saucēja balss tuknesī: sataisiet tā Kunga ceļu, dariet līdzenas vietas tekas!

Pati vasaras vidus diena ir veltīta Jānim Kristītājam. To nošņo saulgriežu svētku paradumi un ierašas, kam nav kristīga pamata, bet vasaras pilnēkanības prieks. Te iekrīt arī piemīn, veltīta Jānim Kristītājam. - Bet ar Jāņa Kristītāja piemīnu saistāties arī adventa laikā - vtd pievērsāties ceļa sagatavotējam, kas gājis Kristum priekšu. - Kristīgā draudze atšķir Jāņa Kristītāja dienu (vasaras vidū) no evangelista Jāņa dienas - -. Ziemsvētku dienas laikā (27. decembris). Tāpat Pētera-Pāvila diena (29. jūnijā) un Marijas pasludināšanas diena (25. martā). Sveču diena (2. februārī) - Marijas Ķīstīšanas svētku diena. (Ar to noslēdzas Ziemsvētku laiks katoļu baznīcā)

Gadījuma svētki: gan draudzē, gan sabiedrībā, gimenē, valstī, kurus atzīmē svinīgi ar dievkalpojumu, svin piemīnu. Svin gadskārtu dievnām, draudzes dibināšanas dienu, garīgo darbinieku atceres, jubilejas, ordinācijas svētku dienas, darbinieku gadskārtas.

Katra dievkalpojums ir augsti svētki.

Jubilejās un svinībās izvaizāties no rīkošanas pašiem ap sevi. Bet ja šinīs lietās stājamies un parādāties Dieva vaiga priekšā, tad katrs atcere, ja tā var tikt atzīmēta ar augšup pacelšanos uz Dievu, ir ataišojama, šī svinēšana ir patiesi svētki.

Katoļu baznīcā aizmāgums par mīru - rekviems - ir Ērkārtīgi skaists un dziļi nopietns: mūžīgo mieru dodī vīpiem, ak Kungs... Tevi aplēj slavas dziesma Cīnā, visa mīsa nāk Tavā priekšā. Vēl konfrontējamies Dievā. - Tikai tā: lai svinēšana paceltu augšup, Dieva varenības priekšā.

Dievkalpojums var notikt ne tikai baznīcā. Ir dievkalpojuma veidi, kas ienāk mūsu mājā, brievā dabā, kapeštā - par visām lietām tur, kur nākam saskarē ar iestādījumiem: kristībām, laulībām u.c. Mēs ieejam savā kambarī un svinām kādu garīgu iestādījumu.

- 503,1-2. Kungs Dievs, mēs šeit kopā esam un lūdzam Tevi zemīgi
718,1-3. Uz Dieva klintīm augsti celta
125,2-3. Cik mīli tu man' turi vērā
94,2-3. Dzēsi manus grēkus savām asinīm

Mateja ev.28,18-20. Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā, tās mācīdami turēt visu, ko es jums esmu pavēlējis. Un redzi, es esmu pie jums ikdienas līdz pasaules galam.

Kristība. - Šie vārdi satur kristības trīsvienības formulu, un to lieto kristības sakramentā. Kristības sakraments ir pirmais sakraments, te sākas kristīgā cilvēka kristīgās dzīves gājums, neatkarīgi no vecuma. Būtiskais ir tas: tas ir sakraments, kas mūs atdzīvina, rada jaunai dzīvei, izņem mūs no dzīves, kas padota jaunā spēkiem, un mūs topam iecelti Kristus pulkā. Mēs kā jauns radijums sākam jaunā dzīvi. Kristības sakramentā mēs saņemam Svētā Gara dāvanu. Pēteris pirmajā lielajā kristības dienā, kad piepulcināja draudzei 3000 dvēseles, teica: topiet kristīti un saņemiet Svētā Gara dāvanu.

Sakramenta elements ir vienkāršs: ūdens, kas tīrī uzliets, ar to apslāpīnāts, vai tanī iegremdēts. Nav svarīgs ūdens daudzums, bet tīrums, dzidrums. To var izdarīt ikviens kristīgais cilvēks - trīsvienīgā Dieva vārdā kristot, pienēram, slīmnicā, kur piedzimst vārgs bērniņš, šai mazajai dvēselītei dod atbrīvojumu no saistēm ar Adama pirmgrēku.

Katķisms saka, kas ir kristības: tāds ūdens, kas ar Dieva pavēli iestādīts un ar Dieva vārdiem savienots - Tēva, Dēla, Svētā Gara vārdā - tovi kristīju. Tas ir viss kristības sakraments. Dieva vārdi, kas ūdenim klēt - tas izklausās vienkārši, vientiesīgi, bet tie ir arī nopietni, kas visu izdara.

Sakramenta izpildīšanā jāizšķir divas lietas: sakramentāli būtiskais un ceremoniāli simboliskais.

Sakramentāli būtiskais ir kristības rituālā absolūti nepieciešamais, pats sakraments: es tevi (vārds) kristīju Dieva Tēva, Dieva Dēla un Dieva Svētā Gara vārdā.

Otra - ceremoniāli simboliskā puse var būt dažāda

Uz šo sakramentu ir jābūt sagatavotam. Apustuļu dienās, kad ļaužu pulks, satricēts un satrūcināts Dieva bardsības un žēlastības priekšā, jautāja: kas mums jādara? Pēteris teica: jums jātp kristītiem.

- Tā bija sagatavošana vienā mirklī: Filips ar augsto valsts vīru, Pēteris Kornēlija namā...

Šie straujās gara aizgrābtības vietā nāca katahūmenāts - ar ilgstošu sagatavošanu. Kad sāka bērnus kristīt, nāca galviniēki, kas solīja bērnu vadīt kristīgā garā. Sākumā kumu lomu uzpēnās paši vecāki, galvodami par savu bērnu audzināšanu kristīgā garā. Tikai 836.gadā Maincas koncils prasīja citus atbildīgus - garīgi audzināšanai atšķirībā no miesīgās audzināšanas.

Kristību rituālu atrodam pie baznīcīvā Tertuliāna 1. un 2. gadsimtu mījā: piena un medus pasniegšana, svaidīšana ar eļļu, roku uzlikšana, balta drāna un galvas apsege, gurnu apjošana, vai rokā ielik degošas sveces, vārda nomaipa. Tie ir skaisti, jauki, blakus darījumi.

Pēc Romas baznīcas vēlāk izstrādātā rituāla (pāvests Pāvils V 1605 - 1625) dažas lietas tvertas citādi. Kristāmo jautā: ko viņš vēlas? Uz to kristāmais atbild: ka viņš meklē Dieva Žēlastību svētajā kristībā. Notiek atsacīšanās no ļaunā un vīpa darbiem. Pieslēdzas ticības apliecinājums. Tad notiek eksorcisms - ļaunā gara izdzīšana: izej, ļaunais gars, dod vietu Svētajam Garam. Mēs esam mājoklis, kur var mājot Dieva gars, vai ļaunais gars. Sāls ielikšana kristījamajam mutē - lai nesapūtu ļaunuma. Apzīmēšana ar krusta zīmi, deguna un ausu aizskaršana (lai varētu saņemt patiesību). Tad jautājums: vai viņš grib tikt kristīts. Tad ietērpj baltās drānās, iedod rokā degošu sveci, dod kāda svētā vārdu. - tā ir tāda simboliska darīšana, kurai pašai vērtības nav.

Inters savā 2.kristību grāmatā visu lieko noraidaun atstāj būtisko.

Mūsu kristības rituāls var notikt dievkalpojumā, pēc dievkalpojuma, citās telpēs. Absolūti nepieciešams kristību trauks ar skaidru ūdeni.

Nepareizi ir, ja dievkalpojumā krista pēc ticības apliecinības, jo uz šīs apliecinības pamata top kristīts.

Kristīšana pie altāra nav gluži pareiza. - Pīzas dombaznīca sastāv no 3 daļām: savvērtes tornis, pats doms, un vēl neliela baznīcas telpa - baptistērijs, kristīšanas baznīca. Doma ir tāda, ka tas, kas nav kristīts, nav cienīgs ienākt dievnamā. Kur nav atsevišķa baptistērija, kristīšana notiek pie durvīm, un tad to var pienest pie altāra. - Anglikāņu baznīcā Rīgā pie ieejas labajā pusē bija kristāmais trauks uz paaugstinājuma. - Mēs varam arī nebūt tik stingri šīs iekārtas, lai gan tā ir rituāli loģiska doma: vēl šis nams ienācējam ir svešs. Pie sliedēm saņemis ieejas sakramentu, viņš var nākt dievnamā. - Pareizāk ir kristīt pēc pabeigta dievkalpojuma, jo šis divi dievkalpojumi viens otru pārtrauc.

Kristību dievkalpojumu ievada ar kopīgi dziedātu dziesmu. Dieva Tēva, Dieva Dēla, Dieva Svētā Gara vārdi. Mācītājs savā uzrunā izskaidro kristības nopietnību un vajadzību, paskubina vecākus un kumus. Tas ir apredikšis, bet tas var arī nebūt, ja ir steiga. Seko kristības iestādījuma vārdi - par iestādījuma, spēku un vajadzību (Man ir dota visa vara...) Tad krusta zīmes došana kristījamajam. Seko lūgšana - izlūgšanās: svēti pēc sava apsoliājuma vārda šim bērnam ūdens mazgāšanu... Tad atgādinājuma vārds, ka mēs drikstam pienest bērnu Jēzum (pieaugušiem tas nav). Pēdējā nevarēja kristīt uz sevi, bet vīpa pieskaršanās jau ir pieņemšana. Tad Svētā lūgšana. Ir novērots, ka šie mazie radījumi turas pretī, lai šī svētība netiktu dota - ļaunajam mīļīgajam jāiet bojā, cīnās šie divi spēki. Seko ticības apliecinājums. Mēs kristījam Dieva Tēva, Dieva Dēla un Dieva Svētā Gara vārdi; tādēļ jāapliecina, ka mēs tam ticam. Tad jautā, vai uz šīs ticības pamata kumi vēlas, lai bērns tiktu kristīts. Tad notiek pati kristīšana, pēc tam šis svētiņas vārds.

Raksturīgi, ka atkārtoties tie paši vārdi, kā kādu guldot zemes klēpī, tikai otrādā kārtībā: lai svēti savu ieciešanu un iziešanu; mirušam - iziešanu un ieciešanu. - Tad pateicības lūgšana. - Nav tādas lietas, par ko nebūtu Dievam jāpateicas. Tas ir dabiski, loģiski, liturģiski pareizi: izlūgšanās un pateicības lūgšana - tas pati - lūdz un "paldies" - tāpēc nepieciešamas abas šīs lūgšanas. Pieslēdzas vēl pamācība kumiem un vecākiem. Tad - svētiņas, pateicības dziesma.

Ebr. 6, 1-3. // Ar mācību par kristību veidiem, roku uzlikšanu, mīroņu augšamcelšanos un mūžīgo tiesu. Arī to mēs darīsim, ja Dievs atļaus.

Aots 19, 1-7. Kamēr Apolīs bija Korintā, Pāvils, pārstaigājis augstienes apvidus, nonāca Efesā, un, sastapis dažus mācekļus, viņš tiem sacīja: Vai jūs dabūjāt Svēto Garu, kad jūs kļuvāt ticīgi? Tie viņam atbildēja: Mēs pat neesam dzirdējuši, ka Svētais Gars ir. Viņš jautāja: ar kādu kristību jūs esat kristīti? Tie atbildēja: Ar Jāņa kristību. Bet Pāvils sacīja: Jānis kristīja ar grēku nožēlas kristību, lai cilvēki saplūst, lai tie tam, kas nākot pēc viņa, tas ir - Jēzum. To dzirdējuši, viņi tikpat kristīti Kunga Jēzus vārdā. Kad Pāvils uzlika tiem rokas, Svētais Gars nāca pār tiem: tie runāja mēlēs un pravietoja. Viņu bija pavisam ap divpadsmit viru.

Pieaugušo kristīšanas mūsu baznīcā tagad ir aktuāls jautājums - satopamies ar pieaugušiem, kas nav kristīti. Pats kristības sakraments paliek viens un tas pats: pats sakraments un iespējami mainīgās daļas, kas uz to sagatavo. Sākums var būt tāpat pie altāra; uzruna ir ar īpašu virzienu - tas virzās uz pašu kristījamo, kas ir spējīgs to saprast un saņemt. Tad tie paši kristības iestādījuma vārdi: ejiet pa visu pasauli, dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. Tālāk krusta zīme pie pieras un krūtīm, svētības izlūgšanās, Dieva vārds kristījamiem - ne par bērniņiem, bet: klausies Evāgeliju vārdus, kā mums būs Pestītājam iet pakāļ... Mūsu Tēva. Tad atšķirīgā daļa: kristītāja uzrunā kristījamo un uzstāda rindu jautājumu. Tad seko ticības apliecināšana, ko saka kristījamais. Vēl jautājums: vai tu gribi tikt kristīts? Te ir arī kateheze - kristīgās mācības pamatu pārbaude visas draudzes priekšā. Tad kristīšana, vārdā noņemot. Pats ticības lūgšana, svētības un mīlestības vēlējums.

Sis pieaugušo kristīšanas veids saskan ar ievērošanu. Vēl atgriežoties pie kristības rituāla. Kas notiek, ja pēc kristības cilvēks aiziet, aizliedz kristīgo draudzi, un pēc tam nožēlo? Nekā atpakaļceļu pie kristīgās draudzes? - Kristība nav atkārtojama, tā ir vienreizēja. - Bet Apustuļu darbu 19. nodaļā lasījām, ka tos, kas kristīti, vēlreiz kristī. - Bet tie pirmo reizi bija kristīti ar Jāņa kristību. Tas, ko darīja Jānis, nestāv sakarā ar to, ko Pestītāja ir pavēlējis. Jānim tā bija zīme laudim, kas gatavojās uz Pestītāja nākšanu. Sektās tā saucamās "bibeliskās kristības" nav nekādā sakarā ar Iesu kristību. - Kad Pāvils tiem uzliem rokas, pār viņiem nāk Svētais Gars, Kristība saistās ar Svētā Gara dāvanu.

Jau pie Tertuliana (3.gs. beigas) sastopam svaidīšanu ar eļļu. Tas ir bijis jūdu rituāls, lielās ievērošanās kādā uzdevumā. Tas ir ilgstoši palicis austrumu un rietumu draudzēs. Līdz ar to katoļu baznīcā firmācija: ne agrāk par septiņu dzīves gadu bīskaps dod eļļas svaidīšanu, stiprināšanu. Tas ir mēģinājums topošo draudzes locekli, apstiprinot notikušo kristīšanu, ievērot līdzīgi par draudzes locekli. Katoļiem tas ir otrs sakraments. - Evāģeliskā baznīca noteikti noraida šo iestādījumu kā sakramentu - Tas ir lielā mērā Vecās Derības ieradums.

Evāģeliskajā baznīcā ir konfirmācija - tādēļ, ka to diktē tieši nepieciešamība. Pieaugušais kristīgās draudzes loceklis tiek sagatavots un pārbaudīts ticības pamatos. Ļoti noteikti evāģeliskā baznīca noraida līdzību ar firmāciju. Kristība jau cilvēku iestiprina. Viņš gan ir jāpamāca, jāpārbauda ticībā. Tā ir garīgās pilngadības robeža.

Nav svaidīšana ar oļu, bet pietiek ar roku uzlikšanu un svētīšanu. Sagatavošana - pārbaude - apliecība - svētīšana un roku uzlikšana. Iesvētīšanas dievkalpojums vienmēr saistās arī ar Svēto Vakarēdienu, tas ir pirmais komūnijas dievkalpojums.

Konfirmācijas introīts: Uzmesties, Ciana, redzi, tavi jaunekļi nāk kā rasa iz ausekļa... Tad uzrunas vārds - Dieva vārda tiešā pasludināšana un īpaša pieminēšana notikumam. Tad pārbaude - mācītājs uzrunā jaunos draudzes locekļus: kas mani apliecina cilvēku priekšā, to es arī apliecināšu sava Tēva priekšā, kas ir debesīs... Tad ticības apliecība un pārbaudes jautājums: vai gribat palikt pie šīs ticības? Tad apstiprinājums: tas Kungs to ir dzirdējis. Seko uzņemšana par pilntiesīgiem draudzes locekļiem. Pēc tam katru atsevišķi svēti ar roku uzlikšanu un Dieva vārda teikšanu. Paskubināšana draudzei un tuviniekiem, pateicība un slava Dievam - pateicības lūgšana. - Dievkalpojums turpinās ar bakti un sakramentu.

Kas ir ar tiem, kas aizgājuši no kristīgās draudzes uz sektām un sapāmuši bībeliskās kristības, nonicinādami un aizliegdami sakramentu? Tā ir briesmīga lieta. Ja viņi ir sapāmuši tikai Jēsu kristību, tad kristīšanai ir jānotiek. Ja ir aizgājuši galīgā paganismā, pēc grēku noķēšanas tie ir iesvētījami par jaunu ar roku uzlikšanu.

725,1-2. Dod mums jaunu dzīvi, Dievs

491,1-3. Es un mans nams, mēs solāmies Tev, savam Dievam padoties

371,1-4. Jēzu, pavadi ceļā šēlīgi

385,3-4. Svētība ir tādās mājās, kurās valda mīlība

1. Moz. 2

Rfex. 5,15-32. Tad nu raugaities nopietni uz to, kā dzīvojat: nevis kā negudri, bet kā gudri: izmantojiet laiku, jo šīs dienas ir ļaunas! /.../ esiet paklausīgi cits citam Kristus bijībā. Sievas, esiet paklausīgas saviem vīriem kā tam Kungam, jo vīrs ir sievas galva, tāpat kā Kristus ir draudzes galva. /.../ Vīri, mīliet savas sievas, tāpat kā Kristus ir mīlējis savu draudzi, pats nododamies viņas labā. /.../ Jo mēs esam Viņa miesas locekļi. Tādēļ cilvēks atstās tēvu un māti un pieķersies savai sievai un abi kļūs par vienu miesu. Šis noslēpums ir liels: es to attiecinu uz Kristu un draudzi.

Laulība. - Pateicīgiem un katoļi runā par laulību kā par sakramentu, mēs te nosakām sakramenta elementus. Laulība ir ļoti sens iestādījums, kas sākmā nav vesa sakara ar kultu un tā izdarību. Tā ietilpst Dieva radīšanas darbā: Viņš tos radīja vīrieti un sievieti. Viņš tos svētīja un saīja: vairojaties, ... nav labi cilvēkam būt vienam. - Te ir ieteikta Dieva izkārtotums, zinējoties uz cilvēku cilti. Visā pārējā dzīvā dabā gandrīz bez izņēmuma pazīst šo divu daudzību kopdarbību, lai tiktu uzturēta kārtā. Laulība ir jau tur, kur dzīvnieku un putnu pasaulē top vecāki un bērni, un tas turpinās pie cilvēkiem. Ģimenes tapšana, palīdzība viens otram, savstarpējais papildinājums - un šī viena miesa, kas turpina cilti.

Kas ir kristīgā laulība? Kāpēc draudzē šos divus laulā? Vai nepietiek šī Dieva iedibinātā kārtība pati par sevi? - Kristīgā laulība balstās uz to, ko lasām Evgangelijā, kā Pestītāja uzlieto vīra un sievas attiecības, ielūdzot pat domās netīras domas un uzlikojumus. - Jūs esat jauns radījums - ko tas nozīmē? Vecais cilvēks jānoņem, jāietērpjas Kristū. Tas nozīmē, ka ar Jēzus Kristus nākšanu pasaulē, un ar to, ka Viņš ietērpies cilvēkā izskatā, Viņš ir devis

tādu kā programmu - parādījās, kas ir cilvēks: radījums, ka ir Dieva izredzēts būt Vīpam līdzīgam. Ar Jēzus Kristus nākšanu notikusi limeņu izmaiņa, cilvēks ir aicināts uz Dieva bērna kārtu, uz šo jauno stāvokli. Pārtrūka ir cipa ar miesu un asinīm, ar svēra ierašām. Hams - atpakaļ tiešanās uz kustoni.

...tad nu apvelciet kā Dieva izredzētie un mīlotie sirds žēlastību, laipnību, ... viens otru panesdami, viens otram piedodami... pāri apvelciet mīlestību, kas ir pilnības saite. - Paralele: vīra un sievas starpā ir attiecības kā Kristum ar draudzi. Šī garīgā, paaugstinātā nostāja: šis noslēpums ir liels, tas nav sabrašanās, iztukšojams, pazemojams. Tēpēc kristīgā draudze uzskata par nepieciešamību ka šai kopībai jātop svētītai, jāpaceļ pāri paaukšu turpināšanas ieradumam, iegūstot garīgās vienības, savstarpējās ciepas un mīlestības kāpinājumu.

Dieva izredzētie, svētie un mīlotie - ne vien tikai Dieva radījums.

Vīrs ir sievas galva... Te pazemojuma nav. Tā kā katrai lietai ir tikai viena galva, viena virskārība: tiek piešķirta kopīga uzvārds. Vīra uzdevums ietilpst cipa ārpusē; mējas un pavīda sargāšana un uzturēšana, šūpuļa kāšana ir sievas uzdevums. Viens stāv ārpusē ar šķēpu pie durvīm, otrs sargā iekšējo siltumu.

Svinīgā veidā top noprasīts laulības solījums, kas jāapetiprina ar ja. Tam seko ārējās izdarības - gredzenu uzmaukšana pirkstā, roku savienošana, un tad - īsais salaulāšanas vārds: gredzens kristīgā draudzē ir laulības zīme...Es jūs salaulāju Dieva Tēva, Dieva Dēla un Dieva Svētā Gara vārdā.

Gredzenu ir pazinušas jau senās tautas - gan kā rotas lietas, gan kā kādu tiesību izpausmi: gredzens - zīmogs; gredzenu deva vecos laikos kņipi, piešķirdami laicīgu varu. Pāvests valkā Pētera gredzenu, kur iegravēts vīpa vārds, un kad pāvests mirst, gredzenu salauž.

Gredzens kā laulības zīme iet atpakaļ uz tūkstošgadu senu pagātni. Gredzens - savstarpējā uzticības un mīlestības zīme. Gredzens ir tikai simboliska, pieņemta zīme, kas jāvalkā ar ciepu.

Laulības rituālā noslēdzas ar lūgšanu un svētīšanu.

122,1-4.Tav's asin's, tava taisnība ir mansrotatārgāls

307,1-3.Vēl žēlastības vārti stāv valā maldīgam

344,2-3.Dievs mūs ir līcis mācīt, kāds taisns vīps ir sodībā

144,1-4.Kāpēc tu miris esi

Joēla 2.

Mateja ev.6,16-21.Un kad jūs gavējāt, tad neesat saņēuši kā liekuli. /.../ Bet kad tu gavē, svaidi savu galvu un mazgā savu vaigu./.../ Nekrājiet sev mantu vīrs zemes, kur kodes un rūsa tās maitā, un kur zagli rok un zog. Bet krājiet sev mantas debesīs /.../ Jo kur ir tava manta, tur būs arī tava sirds.

Šodien šo Dieva vārdu lasa visā katoļu baznīcā - tā ir tā saucamā pelnu diena. Šī diena mūsu tautā ir palikusi par paradumu un mācību. - Tā ir liela mieldienu gavēņa diena katoļu baznīcā. - Kā šis gavēņa paradums cēlies? - Gavenis ir pierasts jūdu draudzē, jau pie Mozes un praviešiem. Praviētišs Joēls atgādina, cik nopietnai jābūt šai dienai - ar lielu nožēlu un grēku atzišanu. Arī Jaunajā Derībā runā par gaveni. Jēsus gan atraida ārišķību un paviršību, bet gavenim ir daudz dziļāka izpratne - liela nopietnība un atturība no visa tā, kas varētu atraut no grēku nožēlas un kļusu palikšanas Dieva priekšā.

Jau trešā gadsimtā, arī otrā gadsimtā, parādās pirmās gavēņa prakses un notikumi, kā šim gavenim jānotiek. Pirmliedienu laiki ir dzīlas nopietnības, atturības, gavēņa laika. Grēku nožēla, savu grēku atziņa, dzīla nopietnība Pestītāja moku un nāves piemīn. Gavēšana izpaužas atturībā no tikamās un smagas barības, īpaši gaļas, no iepriecām un vieglprātīgas izklaidēšanās. Par gavēņa paraugu sāka uzskatīt Pestītāja 40 dienu ilgo gaveni. Austrumu baznīca no gavēņa laika izslēdza svētdienas, tāpēc gavēņa laiks paildzinās. Romas baznīca skaita 40 dienas - tad pirmā trešdiena starp septīto unasto svētdienu pirms Lieldienām ir šī 40-tās diena - gavenis sākas ar tā saucamo pelnu dienu. Pirms tam ir atlaists visāda veida prieks - karnevāli, jautras pārgalvības. Bet Pelnu dienā sākas dzīla nopietnība. Katolu baznīcā priesteris pats sev un tiem, kas pienāk pie altāra, uzkausa pelnus uz galvas, vai uzvelk ar ikšķi ar pelniem krusta zīmi. Šie pelni ir panti no iepriekšējā gada sadedzinātajiem palmu vai pūpolu zariem, nolikti uz altāra, slacināti ar svētītu ūdeni. Ar to atgādina cilvēk, pīļi tu esi, par pelniem tev jāpaliek. - Bet miz ārējā iedarībā kādreiz pazūd nopietnā zīme. Pelni - šī viela - brīnumus nedara.

Evangēliskās draudzēs šis paradums nav saņēmis, bet ārējā zīme - pelnu kultes, ar ko viena otru panērro - tās ir atraisījušas no kristīgās saknes.

Ērtības Luters saka, gavēt un cetaisīties ir labi, bet no tā neatkarības dzīvēs un būtiskais. Domājot par dievgaidu - būtiskais paliek. Gavenis pie mums nav noliegts, ne obligāts. Mēs to laiku saucaim par ciešanu laiku, tad nerimstas dzīves skaļums, nenotiek svinības, sarīkojumi.

Kas ir gavēņa nozīme, vērtība, saturs? - Ņemot to, nodarīt tā un tā - tas nē. Gavenis ir atteikšanās un savaldīšanās. To ietilpst visas mūsu izpaumes - nekādas līguma dzīves, no pieņemšanas un piedzeršanās ar to, kas garša un labs. Gavenis ir koncentrēšanās, sakopšanās uz kautko - kā objektu, kas dodas sašķēst pēc savas goda maksas. Kautra, kas kautko grib veikt, saka - man uz to jākoncentrējas, jāsakopo spēki. Mūsu dvēseles darbā, kad gribam uzlūkot Pestītāja ciešanas - "mūšam lai to acu priekšā turu" - lai dvēsele sapemtu svētību, kas nāk no Vīpa. Tas nenotiek starp vienu un otru laiku kavēkli, doju. Gavenis ir šī dvēseles spēku sakopošana. Ne it kā šo dienu noskaitīšana, darišana vai nedarišana pati ko dod - tas ir cilvēka vējaļais mēģinājums saprast, piedzīvot, pārdzīvot līdz lietas, ko Pestītājs nes.

Mūsu baznīcā ir Lielā Lūdzamādieņa - īpaši lūgšana - Kungs, esi man grēciniekam šūlīgs". Vēcu valodā - "Buss-und Bittag". - trešdien starp 5. un 6. svētdienu pirms Lieldienām, ciešanu laika sākuma pirmajā trešdienā. Citās baznīcās tā ir arī citās dienās, arī vairākkārtīgi. Tā var tikt izsludināta lielu briesmu, sērgu, nelaimju laikos - sapulcina draudzi Dieva priekšā uz grēku nožēlu un lūgšanu.

Pelnu sagatavošana, ievētišana, slacināšana noved pie briesmām, uzskatot, ka tā ir brīnumviela; tā tas nav. Mums jāpazīnās, ka Dieva priekšā esam pīļi, raugāmies uz tā ar dzīļu nopietnību, tuvojoties Kristus ciešanām.

237,1-2. Ar dzīļu zemošanu, ar stipra kņošanu mēs tevi sagaidām
665,1-3. Vēl atliek svēta dusšanās
161,6-6. Mīļā, kas gūdausi mantu manām mūžīgu
144,1-4. Kāpēc tu miris esi

Psalm 90. .../ Sagatavojamā dievības pēdējā sakarīgā rakstā

237,1-2.Ar dzīļu zemošanu,ar stipru kārošanu mēs tevi sagaidām
665,1-3.Vēl atliek svēta dusēšana
151,5-6.Mīlība, kas gādājusi mantu manīm mūžīgu
144,1-4.Kāpēc tu miris esi

Psalms 90. /.../ Tu cilvēkus dari par pīšļiem un sakri: griežaties
atpakaļ, jūs cilvēku bērni. /.../ Jo caur tavu
dusmību mēs iznīkstam un caur tavu bardzību mēs
topam izbiedēti. /.../ Māci mums mūsu dienas tē
skaitīt, ka gudru sirdi dabujam. ...

1.Kor.15,40-57.Tā arī ir debesu lietas un zemes lietas; citāds
krāšņums ir debesu lietām un citāds zemes lietām.
/.../ Sēts top negodē un uzmodināts godībā /.../
Sēta top dabīga miesa, uzmodināta garīga miesa. Kā
ir dabīga miesa, tā ir arī garīga miesa. /.../
Miesa un asinis nevar iemantot Dieva valstību,
nedz arī iznīcība var iemantot neiznīcību. /.../
Un kad šis iznīcīgais apvilks neiznīcību un šis
mirstīgais apvilks nemirstību, tad piepildies
tas vārds, kas rakstīts: Māve ir aprīta uzvarā!

Bet paldies Dievam, kas mums devis uzvaru caur
mūsu Kungu Jēzu Kristu.

Esam pienākuši pie beidzamā dievkalpojuma veida, kas saistīts ar
mirušo pavadīšanu beidzamā gājienā, ar apbedīšanu. Tas ir nopietnas
nozīmes pilns brīdis - ne vien ticīgiem kristīgiem. Tas skar katru
cilvēku viņa visdziļākajās izjūtās. Kad cilvēks nostājas nāves priekšā,
ir grūti iedomāties cilvēku, kas tur stāvētu ar vienaldzību, kam
nebūtu skumjas, bēdas, šēlums. Pagāniskajos rituālos senatnē un arī
tagadnē redzama ārkārtīga vēlēšanās atraidīt nāvi. Mirušie tiek sagla-
bāti, āleas balzamētas, ievietotas kapenēs - tā ir nevēlēšanās iznīkt,
palikt nāvē, mirt.Arī tagadējos nekristīgos apbedījumos ir visādi kup-
linājumi, lai dzēstu un masinātu zaudējuma sajūtu, lai saglabātu atmi-
nā. Ir tieksme radīt paliekamības veidu - vismaz ar visāda veida no-
risēm. Tā ir vispārējais cilvēka izjūta - nopietnība nāves priekšā, ne-
vēlēšanās iznīkties, atrast mīļvietošanu zaudējumam.

Kristīgā apbedīšanā šis iestādījums īpaši attiecas uz kādu, vai kā-
diem, tāpat kā citas kristīgās norises: kristības, pienāram, attiecas
uz kristījamo, citi ir liecinieki tam visam. Tāpat konfirmācija, Svētā
Vakarēdiena sakraments centrējas uz to, kas vīpu saņem, citi ir no ma-
las atvērtāji. Tāpat laulību rituāls attiecas uz šiem diviem.

Mirušo apbedīšanas brīdī sastopamies ar dzīvajiem un kādu, kas no
dzīvo vidus ir aizgājis. - Laielgajā izvadīšanā viss notiek pavadī-
tājiem, kad dabū labi izraudāties, liekas, ka nu ar godu ir mirušais
pavadīts. Mirušajam no tā vairs nav nekā. - Tā ir tāda virāpusēja
acīm skatāma patiesība. - Bet tāds ieskaits ir maldīgs, vai vismaz
nepilnīgs. Tam, kas notiek kaplīšā, mājās vai pie kapa, ir jāattie-
cas arī uz palicējiem - nopietns atgādinājums un mierinājuma vārds.
Atgādinājums par mūžīgo dzīvību, ka dzīve nebeidzas ar nāvi.

Bet ir tas, kas attiecas uz pašu aizgājēju. Ar to kristīgā ticība
atšķiras no ēslabu brīža, par ko tas izvērsās bez kristīgās vēsts un
svētības. Mēs vēlreiz stāvam kopā ar kādu, kas ir bijis kopā ar mums.
Ir noslēdzies cilvēka mūžs. Šecies ir oits gājums, ko mūsu acis vairs
neredz. Kristīgā draudze dod vienu pašu lietu pašam gājējam, viens
būtiskais centrējošais brīdis - pēdējā svētīšana, nododot zemes klēpi:
Tas Kungs lai tevi svētī un pasargā... - Tas attiecas uz pašu promgā-
jēju: mēs vīpu atlaižam no sevis vidus kā vienu no tiem, kas dodas prom,
un svētījam nākošo soli, ko mēs vairs neradzam.

Mēs dzīvojam Dieva vaiga priekšā kā tie, ko Vipņ vada un svētī. Kad dzīve sākas, bērna ir ielikts Festitāja rokās. Kad gājums mūsu acu priekšā ir beidzies, mēs vīpu atlaižam ar mieru. Saītes vairs vīpu netur, vīpam nav jāsniedzas pēc tā, kas ir bijis. Aizgājējs dodas ļoti nopietnā gājumā. Katoli rekvēmē ir 68. psalma vārdi: visa miesa nāk pie Tevis, vai 90. psalmā: griežaties atpakaļ. Piņļi atgriežas atpakaļ piņļos, un gare pie tā, kas to ir devis.

Līdztekus svētībai iet lūgšanas. - Vai drikstam aizlūgt par mirušajiem? - Drikstam. Tāpat kā mēs nezinām, kā Dievs piepilda mūsu lūgšanas. Ir pārdrošība apgalvot (kā katoli), ka ar lielu skaitu aizlūgšanu dievkalpojumā var izglābt grēcinieku. Mēs nezinām to. Izšķiršana ir pie paša Dieva.

Svarīgi ir lūgt aiziešanas brīdī. Ir gadījumi, kad aizgājēji palicējiem kautko atgādina: cik grūti ir bez svētības, un ir gadījumi, kad pateicas par lūgšanas vārdu, kas ir devis atvieglojumu.

Apbedīšanas rituāls: dziesma, uzruna sēru draudzei, lūgšana un aizlūgšana par gājēju, mazais svētijums, izvadot no kaplicās: tas Kungs lai svētī tavu iziešanu (no šejienes) un ieiešanu - otrādi, kā pie kristības: tas Kungs lai svētī tavu ieiešanu (kristīgās draudzes kopībā) un izejot no tās savā laikā.

Pie kapa notiek būtiskākā daļa: dziesma, Dieva vārda lasījums par nāvi, miršanu, mūžīgo dzīvību. Tad piņļu nodošana zemes tiesai ar trim smilšu sauļiem: no zemes tu esi pēmts... Šie sauļi zemes satur to pašu, ko mēs miesā valkājam. Piņļi ir kā viens, tā otrs. - Tad mūsu Tevi lūgšana un atlaišanas svētišana: Tas Kungs lai tevi svētī un pasargā... dod tev savu mieru. Ar to ir padarīts viss būtiskais. Tālāk kapa aizbēršana, rotāšana, atvadu un pateicības vārdi. Tas viss var būt - bet būtisks tas vairs nav. Tas nemaina neko. Ja nav neviena pavadītāja kādam nespējniekam, atlaišana ir būtiskā. - Šīs būtiskās sastāvdaļas trūkst ar īsīgais un rūgtais.

Ja nepavada ar svētību visu cilvēku, kas vēlēties kristīgu pavadīšanu, tas ir grūts atpēmt tam, kas nespēj prototies. Šī gājējam pentā svētība attiecas arī uz līdžēju. Visi mūsu darbi dabā mūžības novērtējumam. Nav svarīgi, vai Dievu atzīst, vai ne - Vipņ pastāv neatkarīgi no tā.

Ar svētību un lūgšanu, ko dodam līdzī aizgājējam, apliecinām, ka patiesībā nekā nav pārtrūcis: jo visi ir viens Tevi, jo visi ir Tavi. Dievs nav mirušo, bet dzīvo Dievs: vienā rokā Vipam ir viens dzīvības veids, otrā - mūžīgās dzīvības veids, kas mums ir vēl liegts. Notiek kādas kopības uzturēšana pār sliķēni, tā ir dzīvības saīte. Ja arī šīni rituālā viss centrēts ne uz miršanu, bet uz dzīvību.

- 167,1-4. Tev pateicam, Kungs Jēzu Krist
394,1-3. Miņš Jēzu, kad nu es savu darbu taisos iesākt
255,1-3. Svētī, Kungs, un sargi mūs ko pestī'js dārgi
144,1-4. Kāpēc tu miris esi

1. Moz. 1. Un Dievs radīja cilvēku pēc sava gīmja un līdzības...
4. Moz. Tas Kungs runāja uz Mozu... un es tos svētīšu.

Lūk. ev. 24,50-53. Un vipņ tos izveda līdz Betānijai un savas rokas pacēlis, tos svētīja. Un notikās, kad Vipņ tos svētīja, Vipņ no tiem šķīrās un tapa uzcelts debāsīs. Bet tie /.../ bija allaš dievnamā teīca un slavēja Dievu.

Visi šie Dieva vārdi saīstās ar svētīšanu, un Arons mūcītais svētišanas vārds noslēdz katrreiz mūsu dievkalpojumu. Ar to mēs izejam no dievnama - ar līdzī papēmtu svētību. Svētišana un svētība

mūs pavada arī ārpus dievkalpojuma un dievnama. Svētība ir dievišķā labvēlība, pievēršanās cilvēkam viņa iekšējām vai ārējām lietām. Nevienai lietai nevar piešķirt citādas īpašības un neviena lieta nevar kļūt par ko citu, kāda tā patiesībā ir. Svētības došana un saņemšana vienmēr ir saistīta ar kādu cilvēku, kautkas tiek uz viņu vērstas. Tāpēc nevar iesvētīt akmeni, māju, nevienu nedzīvu priekšmetu. Tas, kas notiek, piemēram, kapos pie kapakmens, nav nekā cits, kā garīgs brīdis un lūgšana pie šī akmens, bet svētība attiecas tikai uz cilvēku. Pats akmens, pati māja paliek tā, kas tā ir. Svētīt var tos, kas namā mējo.

Svētīšana nav tikai garīdznieka tiesība vai priekšrocība, piemēram, Vecajā Derībā vecāki svētī savus bērnus. - Evgēliiski kristīgā draudzē tas ir bijis skaistam mīlā ieradums, tāpat kā mājas dievvārdi, ko notur cienīgākie ģimenes locekļi. Ne velti runā, ka vecāku svētība dus pār viņu bērniem, piemēram, Anna Brigadere, runājot par tēva māvi. Tēvu svētība uzceļ bērniem namus. Tur, kur tas notiek ar sirds palāvēību un Dieva žēlastību, ikviens var pīram dot svētībupopietnos, atbildīgos, bīstamos pasākumos. - Viss, uz ko mēs palūdzamies, kas ir mūsu manta, ir pie Dieva, pie Viņa žēlastības. To var novēlēt, iedot tālāk kādam citam. Laimes, prieka, veselības vēlējumi - bet pāri tiem stāv vēlējums: lai Dieva svētība būtu pār tevi.

Tas ir tālu no iesvētītiem, aplacinātiem vai citādiem priekšmetiem un tēriem. Te cilvēki meklē glābties pie burvestības. Mēs neredzam nekur Svētajos Rakstos - palauties uz ko citu, kā tik uz Dievu pašu. Mēs stāvam pilnīgā atkarībā no paša Dieva un uzticības Viņam. Nav sagādīšanās, ka kristīgās draudzes dievkalpojums noslēdzas ar svētīšanu, izvada mūs pār dievnama sliedēm ikdienībā, kur staigājam tālāk svētības patvērumā.

Rādīdams cilvēku, Dievs to ir svētījis, un ar to parādījis visu cilvēka dzīves kārtību, saturu, darbošanos. Mēs staigājam zem šī žēlastības neredzamā apsega. Kas mūs osam, tie mūs osam Viņa žēlastībā svētīti.

Amen.

A t b i d o s u z d a ž i e m j a u t ā j u m i e m

129, 1-2. Viens vajaga, to vienu mēci, Kungs, man apdomāt
91, 1-4. Jēzu, mīļākais dvēseles pestītājs
348, 4. Ak Kungs, un tavām debes mājām lai mūsu balsis paceļas
144, 1-4. Kāpēc tu miris esi

Psalm 50. Tas stiprais Dievs, Dievs tas Kungs runā, un sauc zemi no rītiem līdz vakariem. No Cīnias, kur tas pilnīgais skaistums, Dievs parādās ar spēku. /.../ Kas pateicību upurē, tas mani tur godā; un tas ir tas ceļš, ka es tam rādīšu Dieva pestīšanu.

Psalm 29, 1-2. Dodiet tam Kungam, jūs varenie, dodiet tam Kungam godu un spēku. Dodiet tam Kungam viņa vārda godu, pielūdziet to Kungu svētā glītumā.

Viss, kas notiek, notiek tamī namā, ko grezno svētums. Svētums ir it kā skaistuma pilnība. Viss skaistums ir piedzimis pie altara - vai skapņa, gleznas, tēlos - un tad ir gājis tālāk. Pielūgšana notiek svētā glītumā, glītums ir svētuma apdvests - liturgija, visdievkalpojuma norise, dziedājumi.

Ir jautājumi, kas piekaras sakramentiem - skaistuma pilnībai.

1. Kādi? laulība mūsu baznīcā nav pieskaitīta sakramentiem?

Visai dzīvei jānoris skaidrībā, šķīstībā, saticībā, mīlestībā - dzīvei jānoris sakramentāli. Bet laulība pastāv vēl pirms sakramentiem, tā ir Dieva iestādīta kārtība Viņa radībai. Tā ir dievišķā kārtība, kas vienlīdz attiecas uz visiem cilvēkiem. Laulība ir un paliek dievišķais iestādījums; bēdievīgie saka - dabas kārtība, bet tas ir kaut kas vairāk. Kristīgā draudze pie šī iestādījuma nāk ar savu pamācības saturu. Šeit sensenais iestādījums iegūst savu saturu, sīnējoties uz to, ka mēs esam Dieva aicinātie, svētie un izredzētie.

2. Kā ir ar ordināciju - katoļiem un pareizticīgajiem tas ir sakraments. - Paša Pestītāja iestādījumos mēs neredzam to tā izpaustu. Viņš sūta savus mācekļus. Tas attiecas ne tikai uz tiem 12, bet uz visiem, kas kļūst Viņa mācekļi. Pēteris uzskata kristīgo cilvēku kārtu par dievišķas pēniskības kārtu. Bet ir izdalīti tie, kas kalpo un vada dievkalpojumu. Ja sakramēta vārdu attiecinām uz kristību un Svēto Vakarēdienu, tad citi iestādījumi - pat iesvētīšana priesteru kārtā - nesniedzas tik augstu. Bet kārtības dēļ ir vajadzīgi, lai augstie uzdevumi tiktu sadalīti. Šī garīgā amata klātbūtne kristīgā draudzē ir nepieciešama. - Vai ir iespējamas pakāpes? Patiesībā ir tikai viens garīgs amats. Sava būtībā pāvests nav svarīgāks kā sēdēs priesteris, ja viņš izdala Svēto Vakarēdienu. Amats ir virspārīpa uzdevums, bet šie uzdevumi nesniedzas iekšā būtiskajās lietās. Izteiciens, ka pāvests ir nemaldīgs, ir fantāzija, tāpat, ka viņš ir visaugstākais garīdznieks - tā ir tikai godkāres izpausme.

3. Par noskapu dievnāmā. Katrs iespēdās rada kādu noskapotību. Noskapa pavada, un tai ir jāpavada mūsu atrašanās dievnāmā. Tai ir jāizpaušas gara aizrautībā, pacilitībā. Līdz ar to ir pareizi, ka dievkalpojuma telpa ļautu šai noskapu pasauli attīstīties.

Ieejot skaistā dievnāmā, jau satver šāda noskapa. - Bet brīdīnams pastāv, ja noskapu cenšas radīt pat visu varu un ar to cilvēku sasist. Piemēram, ārsmā jaunā dievnāmā mēģina radīt noskapu: dažāda slīpuma sienas, altars malā, arī krucifikss ne centrā. Kādēļ? - lai cilvēks brīnītos.

Dievnams ir telpa, kas iekārtota kādai vajadzībai un lai tā vislabāk stabilētu šai vajadzībai. Svētums ir Tava nama jaukums - tā ir tā noskapa. Augšup paceltība - tā ir dievkalpojuma noskapa.